

Se-nalță-n visare țărâna

Lucica Boltasu

Răsună-n zăvoaie cântarea
Și plaiul își tremură lanul,
În spice se-adună savoarea
De pâine dospită. Bâtlanul,

Pășește cu grație-n căutare
De hrană prin mlaștina rece,
Pădurea foșnește mai tare,
Când vântul prin plete îi trece,

Nectarul livezilor curge,
În cupele-ntinse spre zare,
În noapte regina își plânge
Mireasma, ce-n rouă dispăre,

Corola de floare adună
În alb, puritatea divină,
Străluce sub raza de lună
Și greierul cântă-n grădină,

Feeric tablou, când mioare,
Pasc iarba mănoasă și verde,
Nostalgic, văd lâna-n fuioare,
Când turma în zare se pierde,

Troznește în sobă butucul,
Motanul își toarce visarea,
Străjer lângă casă e nucul
Și cumpăna-și udă căldarea,

Un scrâșnet de roată se-aude
Și boii mugesc pe-nserate,
Nori albi se întrec ca să ude,
Dogoarea din colțuri uitare,

Brotacul mai sparge tăcerea,
În noaptea frivolă și rece,
Creația-și arată puterea
În timpul ce tainic se trece,

Iar eu, într-un capăt de lume,
Stau singur cu gându-n visare,
Mă văd iar un prunc fără nume,

Ce-așteaptă un Soare-răsare,

Tânjesc după faguri de miere,
Pelinul e sarea-n bucate,
Credința mi-e dulcea putere
Și rodul în tot și în toate,

Pe ulița-ngustă așteaptă,
În colbul ce-mi este și vatră,
Un câine flămând și în șoaptă,
Îl chem, îi vorbesc, el îmi latră,

Dar vede că-s singur, gândește:
"Mi-e frate, e singur ca mine!"
Și prinde curaj, se-aciuieste,
Adoarme, visând cu suspine,

Pe aripi smolite de noapte,
Se-nalță-n visare țărâna,
Grădină, un pom, mere coapte
Și-n zare, sub geană, Lumina.

10/07/13, Sînpetru Mare, TM-Lucica Boltasu